

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

BOMPA VLIEGT!

Een korte tragikomedie in één bedrijf

door

1880

Peter Kremel

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2017

Nr.3387

PERSONAGES

(1 dame – 1 heer)

BOMPA :
VERONIQUE, zijn kleindochter :

DECOR

Geen.

REKWISIETEN

Zonnige kledij zoals beschreven in tekst, twee valiezen, een grote en een kleine.

(Veronique komt zomers gekleed op, ze sleurt een reuzegrote valies achter zich, ze is gehaast en zenuwachtig. Ze draait zich om.)

VERONIQUE : Allez bompa spoedt u eens!

(Bompa komt tevoorschijn. Hij draagt een kleurrijke maar te grote bermuda, een zomers, te groot T-shirt met opschrift, een avondse boeren pet, witte hoog opgetrokken sokken en sandalen. Hij sleurt een klein valiesje achter zich aan. Hij is boos.)

Komt er nog wat van?

BOMPA : Mij niet afjagen hé.

VERONIQUE : Subiet missen we het vliegtuig.

BOMPA : Kan me geen fluit schelen.

VERONIQUE : Allez vooruit bompa!

BOMPA : Ik ben geen twintig meer hé en daarbij ik spoedt mij voor niks of niemand en zeker niet om in zo'n blikken sardienendoos te gaan zitten.

VERONIQUE : Dat vliegtuig wacht niet hé.

BOMPA : Dan vertrekt het maar zonder mij. Ik ben moe, heb dorst en ga hier op dit terras eerst rustig een duveltje drinken zie.

VERONIQUE : Dat kunt ge niet.

BOMPA : Dat is niet moeilijk, gewoon heffen, zo!

VERONIQUE : We hebben daar de tijd niet voor. We moeten verder.

BOMPA : Als ge dan toch zo graag vertrekt ga dan maar alleen.

VERONIQUE : Dat gaat niet.

BOMPA : Waarom niet?

VERONIQUE : Eh... Omdat alles voor twee man betaald is, het vliegtuig, het hotel, het eten.

BOMPA : Dan vraagt ge het geld maar terug. Ik wou toch al niet op reis.

VERONIQUE : Maar allez bompa toen ons bomma nog leefde gingen jullie elk jaar op reis.

BOMPA : Met de bus en dat is al meer dan tien jaar geleden. Ik kruip van zijn leven

niet in zo een vliegende compostbak.

VERONIQUE : Hadt ge dat niet eerder kunnen zeggen?

BOMPA : Eerder? Uw moeder, die geweldige schoondochter van mij is mij dat gisteren pas komen vertellen: 'Bompa, we hebben voor uwe verjaardag een heel schoon verrassing, gij moogt morgen veertien dagen gratis voor niks naar Tenerife.'

VERONIQUE : Ze zei toch dat ge blij waart.

BOMPA : 'Den Tenerife' is de naam van mijn stamkroeg Veronique, ik dacht dat ik veertien dagen gratis mocht gaan zuipen. Uw moeder weet maar al te goed dat ik niet van vliegtuigen hou, die blikken doodskisten vallen voor niks uit de lucht.

VERONIQUE : Dat heeft zij mij nooit gezegd.

BOMPA : Natuurlijk niet. Ze wil mij dood.

VERONIQUE : Maar allez bompa.

BOMPA : Een hartinfarct bij het opstijgen, een crash bij het landen of een bom op 10.000 meter hoogte, alles krijgt ze geflikt.

VERONIQUE : Ge moet nu niet beginnen fantaseren hé bompa. Ik ben er ook bij en ik denk niet dat ons ma mij wil opblazen.

BOMPA : Uw moeder gaat over lijken. Ik zou er niks van verschieten moest ze zo een bruine hebben ingehuurd die op de luchthaven tijdens een Arabisch schietgebedje op het knopke duwt.

VERONIQUE : Het is daar veilig nu. Die komen niet terug.

BOMPA : Die niet maar er zijn er genoeg ander die voor een paar gratis maagden op 't knopke willen duwen.

VERONIQUE : Gij ziet te veel televisie. En kunnen we nu verder gaan?

BOMPA : Zo ga ik niet voort naar de luchthaven.

VERONIQUE : Wat bedoelt ge?

BOMPA : Allez Veronique, die kleren, zie mij hier staan! Juist een overjaarse playboy.

VERONIQUE : Dat is toch ferm, modern en zonnig. Die kleren heeft ons moeder speciaal in de solden bij de Zeeman voor u gekocht.

BOMPA : Voor één keer komen ze eens niet uit de Kringwinkel. De gierige pin. Chance dat ik mijn oude klak (= pet) nog heb.

VERONIQUE : Die past daar niet bij.

BOMPA : Nee, die kleren staan niet bij mijn klak en die valies, kleiner kon niet zeker.
Ik kon er amper twee onderbroeken, een trui en een winterjas inkrijgen.

VERONIQUE : We gaan wel naar de zon hé bompa. Wat ge tekort komt kopen we ginder wel.

BOMPA : Gij denkt dat het geld op mijne rug groeit zeker. Eerst die reis en dan nu nog...

VERONIQUE : Ons ma heeft wel ons reis betaald hé.

BOMPA : Dat zal niet zijn want ze dopt (= stempelt). Van onze Frans zijn pree ja, de sukkelaar.

VERONIQUE : Maar bompa.

BOMPA : Uw vader die werkt zich kapot, geeft al zijn geld af aan uw moeder en die doet er niks dan zottigheid mee gelijk een vliegtuigreis naar Tenerife betalen voor iemand die niet graag vliegt. Een slimme is 't nooit geweest.

VERONIQUE : Ze doet om goed te doen.

BOMPA : En dat moet ik geloven. Uw moeder doet niks om goed te doen en zeker niet om voor mij goed te doen....daar zal wel iets anders achter zitten...
Verdomme! Verdomme! Verdomme!....

VERONIQUE : Wat?

BOMPA : Het is niet waar hé. Onze Frans heeft de sleutel van mijn huis gevraagd en ik heb die gegeven.

VERONIQUE : Ja, zodat ons ma uw plantjes kan gaan gieten.

BOMPA : Stommerik dat ik ben! Ik had mijn planten buiten moeten zetten dan kon dat mens niet in mijn huis rondsnollen.

VERONIQUE : Maar enfin bompa ons ma weet daar toch al alles staan.

BOMPA : Juist daarom. Ik hou er niet van dat ander mensen in mijn kasten en schuiven zitten te rommelen. Misschien gaat ze mijn schoonste meubels pikken of mijn juwelen.

VERONIQUE : Hebt gij juwelen?

BOMPA : De trouwring van de bomma, die heeft wel 250 frank gekost hé...of mijn duur schilderijen.

VERONIQUE : Duur?

BOMPA : Mijne Picasso!